

Вървѣхъ, вървѣхъ и най-послѣ прѣдъ мене се изпрѣчи едно подземие.

Фримузъ влѣзе, влѣзохъ и азъ. Вървѣхме навжтрѣ. . . Взе да става тъмно и кучето не ме

изпускаше: то ме ближеше, дърпаше ме за дрехата и внимателно вървѣхъ слѣдъ него. Запалихъ малкото фенерче, което носѣхъ съ себе си.

Изведнажъ кучето се отпусгна, хвърли се въ жгѣла на подземието и започна да рови съ краката си. Слѣдъ малко се чу издрѣнкване на паря . . . Азъ се приближихъ съ фенера и що да видя! — една кожана торбичка пълна съ златни монети! . . .

III.

На разсѣмване бѣхъ вече въ кѣщи. Разказахъ на господаря си и заедно съ кмета отидохме на мѣстото. Отъ всичкитѣ пари на мене се паднаха съгласно закона 5 хиляди лева.